

5

K

I

N

3e jaargang

1979

8

NAAR INTEGRATIE KINDERSEKSUALITEIT

orgaan van de Landelijke Werkgroep Pedofilie / werkgroep tot emancipatie van ouders-jongere relaties
van de Nederlandse Vereniging tot Seksuele Hervorming

REDACTIE ADRES
Postbus 6614
3002 AP ROTTERDAM

REDACTIE
Dr. F. Bernard
Bob Ferguson
Peter Gaul
Gorrit Goslings
met medewerking van
Anke Raus

ABONNEMENTEN
De abonnementsprijs bedraagt f 19,75 per kalenderjaar. Opzeggen vóór 1 januari schriftelijk aan de redactie. Een abonnement dat op 1 juni ingaat kost het eerste jaar maar f 10,-.

Kopij dient uiterlijk de tweede zaterdag van de maand in handen van de redactie te zijn, bij voorkeur getypt.

Voor het dagelijkse beleid is de redactie verantwoordelijk. Gesigneerde artikelen komen voor rekening van de auteurs

LOSSE NUMMERS

Nederland f 1,50 Losse nummers zijn o.a.
België Bfr 25 verkrijgbaar via de afz. verzendkosten delingswerkgroepen.

BETALING

Postrekening 3436887 t.n.v. NVSH-LNGP, Zoetermeer. Vermeldt a.u.b. de reden van betaling. Bij voorkeur dient gebruik gemaakt te worden van de toegesonden accept-girokaart.

ADVERTENTIES

hele pagina f 40,- Per regel over 1 kolom
halve pagina f 25,- (halve paginabreedte) f 0,50
kwart pagina f 15,- Omslag: 25% toeslag (minstens $\frac{1}{2}$ pag)
Advertenties die afbreuk doen aan de beoogde functie van het blad worden niet opgenomen.

Verzending geschiedt desgewenst in gesloten enveloppe. Nieuwe abonnees dienen kenbaar te maken of zij hier prijs op stellen. Anderen wordt het blad als drukwerk toegesonden.

3e jaargang nummer 8
oktober 1979

INHOUD:

	blz.
Kindervuist niet gauw gevuld	2
Interlokaal	3
Kinderrechten	4
Popdonder	4
Who's afraid of the big bad wolf?	5
Wijzigingen voorbehouden	6
Vies is lekker: meer dan boek over seks	7
Mijn hokje te buiten	8
Kind - ga je lekker	10
Begraven aan de muur	11
In spoor van Jos van Ussel	16
Schoolmeisjesrapport	16
De rechter en de rechten van het kind	17
Kinderseks is seks zoals kindertaal taal is	18
Mensen van Nu	19
Snoepgoed	20
Groningen - werkgroepnieuws	20
Stickers	20
Ingezonden	21
Kinderseks is Mensenseks	22
Adressen	24

Zoals elders in dit nummer vermeld (in 'Interlokaal') organiseert het comité Kindervuist op 20 oktober a.s., een zaterdag, een manifestatie in Paradiso, in Amsterdam aan de Weteringschans. Het zal om elf uur beginnen en volwassenen mogen alleen binnen onder begeleiding van een minderjarige.

inhoudelijk

Andrée van Es, woordvoester van het comité, legt uit dat de inhoudelijke invulling van het dagprogramma geheel afkomstig is van groepjes kinderen die zich verenigden op een onderwerp. Het aandeel van de volwassen organisatoren bleef tot coördinatie en praktische uitwerking beperkt. Maar wat door kinderen gedaan kon worden is ook door kinderen gedaan.

De dag valt te verdelen in een eerste gedeelte dat op de lagere schooljeugd is gericht, en aansluitend een programma voor de rijpere jeugd. Nauwkeurige tijden zijn niet te noemen, zelfs niet van het einde. Zes uur misschien, maar het kan dat er 's avonds nog een disco volgt.

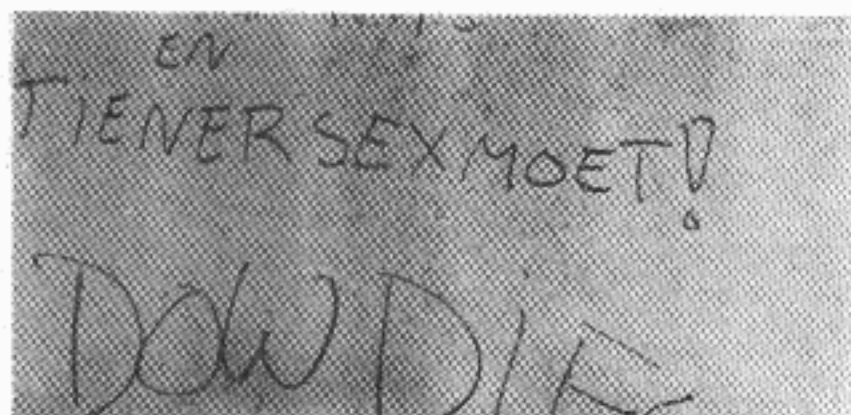
consumptief

Een aantal programmapunten zijn voor de jeugd en de groten in hun kielzog consumptief te beleven. 'Genesisius' treedt op met aangepaste versies van de stukken 'Het is niet toegestaan buiten de paden te lopen' en (voor de wat groteren) 'Hersens open, koppen dicht'. Proloog zit op hetzelfde spoor met het nieuwe stuk 'Geen vingers, dan gaan we verder'. Proloogs muziekafdeling Werktuig zal ook een riedeltje weggeven, en voorts kan worden genoten van de film 'Speelmeters' (over verkeersproblemen) en de feministische - daar stonden de kinderen op - clowns 'Strip en Zipper' (hopelijk verstond ik dat goed door de telefoon).

zelf doen

Nadrukkelijk worden de bezoekers uitgenodigd zelf een bijdrage te leveren: in discussiegroepjes

rond door kinderen aangedragen thema's, in muurkranten, in een sprekershoek. Verder kunnen ze in gesprek raken met vertegenwoordigers van actiegroepen die informatiestands hebben ingericht, zoals de groep vluchtelingenkinderen, de beweging tegen het ontslag van onderwijzers, en ook onze eigen landelijke werkgroep. Vanaf het begin van de dag zullen kinderen van de VSO een soort kermis opbouwen die iets met rolomkering te maken heeft, maar de voorbereiding daarvan staat nog te gebeuren zodat er niet meer over te melden valt.

voortzetting

De organisatoren zullen vooraf een kinderkrant publiceren (niet de Kinderkrant) en hopen achteraf met een boekje te komen. Het ligt ook in de bedoeling op deze dag tot een breder comité voor kinderrechten en -belangen te komen, mogelijk een kindervakbond. Deze zou vooralsnog als taak krijgen een voortzetting van het op 20 oktober begonnene door publikaties en verdere manifestaties. Het Jaar van het Kind had niet waardiger afgerond kunnen worden; het lijkt ook een goede stap op weg naar 1983, door de Verenigde Naties uitgeroepen tot Internationaal Jaar van de Jeugd.

INTERLOKAAL

Wij kunnen ons niet permitteren, deze kans op een bredere achterban te laten liggen. Aldus de algemene mening in de DB-vergadering toen de mogelijkheid besproken werd, onze diensten aan te bieden aan het comité Kindervuist, dat op 20 oktober a.s. een manifestatie organiseert in Paradiso te Amsterdam. Tot deze alternatieve afsluiting van het Jaar Van Het Kind hebben volwassenen overigens slechts toegang onder begeleiding van een kind.

Kindervuist

Dit comité, dat actie wil voeren tegen de rechteloosheid van kinderen - in de breedste zin - wordt momenteel gedragen door vier organisaties: de Belangenvereniging Minderjarigen, het Landelijk Overleg Alternatieve Hulpverlening, het Landelijk Informatiecentrum Scholieren en de Vereniging voor Socialistische Opvoeding. Namens het DB zal Gerard Zwerus met Kindervuist contact opnemen en vragen of en in welke vorm wij kunnen bijdragen tot de komende manifestatie en hun verdere activiteiten. Behalve de inhoudelijke kant (leeftijdsgrenzen-rapport, zwartboek politie) zou ons aandeel kunnen bevatten relaties met pers en politici, geldmiddelen en in bescheiden mate ook menskracht. Adres van comité Kindervuist is: Krommestraat 9, Amersfoort.

Namelijk

Een samenwerken met of toetreden tot Kindervuist maakt naamsverandering urgenter dan ooit. In de LWG-vergadering van oktober zullen twee ontwerp-besluiten worden besproken. Een van beide moet dan de huidige naam en lintwormige ondertitel vervangen. De commissie-beleidsnota heeft voorgesteld 'LWG Pedofilie en Kinderemancipatie' en motiveert dat aan de hand van haar concept beleidsnota. Ene Gorrit Goslinga draagt als alternatief aan: 'LWG 'Kinderseks is Mensenseks' en bepleit dit voorstel elders in deze NIKS.

Middelen

Hebben ze nu opeens geld teveel?

Jawel, na alle gekreun over krappe financiën, na al het geknok tegen kortingen op onze te verhoeden, na bezuinigingen zelfs op het visitekaartje van de club - dit tijdschrift, ja na dit al blijken we nu opeens te moeten gaan potverteren omdat we anders volgend jaar veel minder geld toegewezen zouden krijgen. Deze situatie is meer dan te danken aan het zuinig beheer van scheidend penningmeester Jan Schuijjer, te wijten aan het niet of zeer ten dele uitvoeren van (te) ambitieuze plannen, waarvoor weer vele redenen zijn aan te voeren. Maar als we daarmee in 1980 ernst willen maken moet de lopende begroting tot de bodem geledigd worden.

Noodprojekten

Het DB zoekt nu dus ijverig naar projecten die meer geld dan menskracht vereisen. Behalve de al vermelde bijdrage aan Kindervuist zijn gesuggereerd: toezending van petitie en rapport leeftijdsgrenzen aan alle arrondissementsrechtbanken, een stickers-actie op rijksdaalders, vorming van een steunfonds. Ook zal de oude Infomap worden bijgedrukt in afwachting van het gereedkomen van de nieuwe. Een DB-commissie heeft zich over dit gestagneerde project inmiddels ontfermd en zal zorg dragen voor een voldoende breed inhoudelijk draagvlak.

Struktuurbehang

Struktuurnota 2, zo heet in het DB al informeel het stuk waarin alle gedane voorstellen tot een

INTERLOKAAL (vervolg)

herziene opzet van LWG-vergadering, DB en commissies zijn bijeengezet. Naast elkaar en deels onderling onverenigbaar vormen ze een nieuwe portie bedrukt papier die de LWG-vergadering in oktober zal bereiken en in (hopelijk) november tot een uitspraak zal nopen. Het DB is er niet in geslaagd, na ampele discussie tot een eensgezind voorstel te komen. Twee samenhangende modellen zijn nu uitgewerkt. Een deel van het DB geeft de voorkeur aan een 'kaal' DB met weinig leden, dat zoveel mogelijk taken afstoot naar commissies. Beleidsbepaling en -controle zouden plaatsvinden door een 4 à 5maal per jaar vergaderende LWG, met stemrecht voor elke AWG'er. Het andere model, waarvoor ook enkele DB-leden opteren, bevat ook een ingekrompen DB en een uitgebreide LWG-vergadering, maar wil deze laatste maar tweemaal per jaar bijeenroepen. Daarnaast zou een 'kerngroep' moeten zorgen voor geregeld overleg tussen DB en commissies, ongeveer als de 'medewerkersvergadering' in sommige grotere NVSH-afdelingen. Enfin, de LWG-vergadering zal hierover het laatste woord hebben.

— G G —

KINDERRECHTEN

Rutger Poortenaar (Overboslaan 49, 3722 BU Bilthoven) en Jörgen Petiet (Parklaan 30, 3722 BE Bilthoven) hebben de partij KR opgericht. Dat betekent: Kinder Rechten. Ze willen bereiken: betere speelterreinen; afschaffing bepaalde straffen; keuring van leraren; en je zegje mogen doen. Kinder Rechten is het op sommige punten niet eens met Kinder Raad.

popdonder

VARA's radioprogramma POPDONDER PLUS was op 18 september gewijd aan die rare Nederlandse wetgeving die seksuele intimiteiten aan kinderen tot 16 jaar verbiedt. Naast veel goede liedjes, waaronder een aantal Nederlandse, kon men gesprekken horen met Mieke Lelyveld, regisseuse en tekstschrijfster van het toneelstuk SNOEPJES, met Gerard Zwerus, voorzitter van de Landelijke Werkgroep en met radiopastor Klamer.

Een heel fijn programma, ik hoop maar dat veel mensen er naar geluisterd hebben. Het accent lag voornamelijk op seksuele relaties tussen kinderen en volwassenen, pedofiele relaties dus, maar uitgangspunt was toch vooral de vreemde en willekeurige leeftijdsgrens van 16 jaar die de wet stelt en het onzinnige idee daarachter dat jeugdigen geen seksuele gevoelens zouden (mogen) hebben.

ALS EEN KIND JA ZEGT BEDOELT HET OOK JA

Een leuk verband legde Gerard Zwerus tussen de vrouwenemancipatie en de emancipatie van kinderen en van oudere-jongere relaties. Als een vrouw verkracht wordt, krijgt ze achteraf van iedereen te horen dat ze het 'dan wel uitgelokt zal hebben' door te korte rokken, of door te laat op straat te lopen. Vrouwen mogen geen nee zeggen, men is het tenminste niet gewend. Als een kind iets seksueels met een volwassene heeft gehad, gaat men er van uit dat het verleid zal zijn met snoep, speelgoed of beloftes. Kinderen mogen geen ja zeggen of worden niet eens geacht ja te kunnen willen.

rood hoofd

Presentator Koos Zwartz vatte de situatie aan het begin van het programma bondig samen: "Op een gegeven moment hebben ze je zelfs zover gekregen dat als je maar denkt aan seks, je meteen een rood hoofd krijgt, en lichtelijk gaat zweten. En wat later ontdek je dat dat allemaal remmingen zijn, dat je er zo snel mogelijk vanaf moet. Dat bloot heerlijk is. Dat seks een overweldigend gevoel is. Dan ga je er last van krijgen dat je geleerd hebt je gevoelens geheim te houden. Of te horen dat je een vierzerik bent, of lichtelijk getikt."

WHO'S AFRAID

Een ziekelijke spokenjacht op wat genoemd wordt kinderlokkers en aanranders is in het Britse graafschap Essex losgebroken, met ferme ondersteuning door politie en hulp van de overheid.

Twee jaar terug al werden deelnemers aan een kongres waar ook pedofilie ter sprake kwam door een woedende menigte bespuugd en met zakken meel begooid. Engeland is opnieuw druk doende staaltjes van hysterie, onverdraagzaamheid en botheid weg te geven.

OF THE BIG BAD WOLF

Engelands toekomst moet gered worden uit de klauwen van deze vuige mensensoort, lijkt het motto van de actie. Daartoe is onder de veelzeggende naam Big Bad Wolf (Walt Disney's grote boze wolf, die het op kleine biggetjes begrepen heeft, moet ze voor ogen gestaan hebben) door de politie een ver strekkend alarmeringssysteem opgezet. Een vreemde die een kind aanspreekt is, als het ter ore van de politie komt, voldoende om het hooggevoelige -overspannen- net in werking te stellen. De politie belt dan twee scholen, die op hun beurt twee volgende waarschuwen. Tot de klimax bereikt wordt als de hele kring van 90 basisscholen gealarmeerd is.

Dan is het de spannende taak aan de jufs en mees' om de kindertjes het voorval stevig in de onschuldige geestjes te branden. Onder de fier wapperende vlag van waarschuwing en voorlichting krijgen de leerkrachten ruim baan hun door gezond burgermanservaren oplaaiende angsten meteen ook even af te reageren. Op de kinderen, dat spreekt.

Eigenlijk is die Engelse spokenjacht op alle fronten weerzinwekkend. De kinderen krijgen waanbeelden voorgeschoteld en wordt de stuipe op het lijf gejaagd onder het mom ze te beschermen tegen verleiders. Gepretendeerd wordt dat ze leren zich te weren tegen ongewenste toenadering. Op zich een heel zinnige

zaak. Maar een dergelijke opgefokte aanpak kan daarvoor nooit de basis zijn. Het gebeuren is al bij voorbaat in de sfeer van een spannend avonturenboek getrokken. Het ene kind zal beklemd zijn en zich erdoor laten afschrikken, een ander zal zich juist onweerstaanbaar tot zoveel engs aangetrokken voelen. Geen van beiden zijn in staat verstandig te reageren op een situatie waarin iemand ze tegen hun zin probeert over te halen.

Het zou bovendien uniek zijn als eindelijk jongeren geleerd werd zich te verweren, in plaats van eindeloos alles te slikken dat hen door volwassenen ingepompt wordt. Een mooie droom. Maar het projekt zou dan nog zo fragmentarisch zijn dat je gerust eraan kan twijfelen of er werkelijk de idee achter steekt jonge mensen te bevrijden van de dociele houding. En van het aangeleerd onvermogen van zich te laten spreken. Terwijl dat toch een noodzakelijke voorwaarde is om fatsoenlijk te kunnen meedraaien in een wereld vol zogenaamde inspraak.

slachtoffers

Zo'n realiteit dringt niet tot hun onnozele en daardoor oneindig botte geesten door. De initiatiefnemers leven met een beeld van hoe mensen in elkaar steken, dat misschien vijftig jaar geleden nog kon overtuigen. Aan de realiteit van nu, die mondiger kinderen eist en waarin andere relatievormen niet meer gelijk staat met ziekelijke afwijking, lijken ze aan voorbij te willen gaan. Het is alsof ze homofilie denken te kunnen bestrijden door alle pisbakken af te breken. Omdat nou eenmaal de meeste homofiele relaties zich niet in of bij die bakken afspelen, bereik je er slechts mee dat de mensen die kennelijk de anonimiteit van een pisbak nodig hebben nog verder in de hoek geschopt worden. Het is smeken om exsessen.

Daarom, gaat het eigenlijk nog wel om de mogelijke slachtoffers? Het zijn meer de angstspoken in hun eigen duistere geesten waar het om draait. Want wat kan er gebeuren als het kind en die vreemde man gewoon met elkaar in contact konden komen. Misschien vinden ze elkaar wel aardig en komen ze op gegeven dag samen in bed te liggen. Vrijen stevig, strelen elkaar. En als het om een jongetje en een man gaat, dan zullen ze elkaar vast aftrekken. Daár ligt de kern van de intense angst. Juist in Engeland, het land waar de victoriaanse seksuele moraal zijn oorsprong heeft. Eng land.

pg

BANG

Vreemde mannen in een donker bos. Een angstaanjagende zaak voor jonge Volkskrant lezers. In Piepschuim -de jeugdige jeugdrubriek- van 1 september waren brieven geselecteerd over grote en kleine angsten. In drie van de negen geplaatste stukken dachten de schrijvers het eerst aan enge mensen -mannen- in het bos, als waar ze bang voor waren.

"Ik heb angst in de bossen te lopen omdat er in de bossen soms iedere keer geritsel van de bladeren en schaduwen zijn. En als er plotseling een vogel wegvliegt schrik je je dood. En als er iemand door de bossen loopt dan denk je dat die je wil pakken." Mattie de Boer, 14 jaar uit Leek.

"Ik ben bang voor griezelige mannen en ik durf niet over het kerkhof te lopen. Er kunnen wel vreemde mannen zijn!"

Siep van de Veen, 14 jaar uit Tolbert

"Ik heb angst als ik om twaalf uur midden in de nacht in het bos loop en dat als ik dan iemand tegenkom die mij wil ontvoeren!" Jannes Oostra, 14 jaar uit Roden.

Deze ontboezemingen over angst gingen vergezeld van de oproep om over eigen angsten naar die krant te schrijven.

Het adres is: Piepschuim, t.a.v. Maria Hendriks, de Volkskrant, Postbus 1002, Amsterdam. De rubriek is elke week te vinden in de zaterdagbijlage "Het Vervolg". Op angst komen ze in ieder geval nog terug.

WIJZIGINGEN VOORBEHOUDEN

aantal vergaderingen

Verder praten lijkt niet nodig om het aantal vergaderingen terug te brengen tot één per half jaar. April, een half jaar terug, was de laatste volledige vergadering. Allerm minst uit het veld geslagen, wijdt de landelijke vergadering van zes oktober een gespreksronde aan die vergaderfrequentie.

Uitgangspunt is een nota waarin de verschillende voorstellen naast elkaar gezet zijn. Die varieëren van een maandelijkse vergadering op een gunstiger tijdstip tot een halfjaarlijkse waarbij de hele opzet verandert. Allemaal zijn ze erop gericht de landelijke als brandpunt van de werkgroepsactiviteiten te laten oplaaien.

Omdat het waarschijnlijk uitdraait op minder bijeenkomsten, komt ook de plaats van het dagelijks bestuur in het geding. Want zo worden naar haar meer beslissingsbevoegdheden overgeheveld. En, de kernvraag is, moeten die gedragen worden door een groot dagelijks bestuur, die ook het uitvoeren voor haar rekening neemt? Of juist een heel klein bestuur dat zich beperkt tot het in de gaten houden en op elkaar afstemmen van wat in commissies uitgevoerd wordt. Waarmee het gespreksonderwerp vergadering, bestuur en commissies omvat, en dus de hele organisatie van de Landelijke Werkgroep. De praatronde in oktober is een voorzichtig begin om metertijd te kunnen beslissen hoe taken en verantwoordelijkheden op zijn best verdeeld zijn.

beleidsnota

Zo onnavolgbaar als de kluwen van argumenten en motieven die in hersens en nota's opdoemen als er een belangrijke beslissing te nemen valt, zo helder is de gang van zaken als er praktisch gewerkt wordt aan het voorbereiden van een beslissing. De beleidsnota is er een fris voorbeeld van.

Eind vorig jaar kwam een eerste versie van de nota op tafel. Na een tussenpoos voor bespreking in de afdelingen was het woord aan de landelijke op -inmiddels- een lentedag. Op grond van onduidelijk taalgebruik wees die het af. Een nieuwe, leesbaarder, versie gaf stof voor herhaling van de procedure. En op zaterdag zes oktober volgt nu de finale. Zo simpel. Dan is de keus aan de landelijke het stuk aan te nemen, al of niet onder voorbehoud, of het af te wijzen.

De bedoeling van de nota is, de visie van de werkgroep uiteen te zetten, op de problemen die onze samenleving maakt over oudere-jongere relaties. Maar het zijn niet die kontakten zelf die de kern van de moeilijkheden vormen. De narigheid schuilt in deze samenleving, die niet uit de voeten kan met intieme lichamelijke en mondigheid van jonge mensen, is globaal de stellingname. Uitvoerig wordt in de nota oorzaken hiervan aangereikt. Samen met de beschrijving van de organisatorische kant, zijn daarmee de lijnen uitgezet van het gebied waarop de werkgroep zijn acties en voorlichting moet richten.

Vooruitlopend op de beleidsnotadiskussie heeft een lid van de Groningse werkgroep zijn kritiek op papier verwoord. In een open brief aan de vergadering verwijt hij de samenstellers dat in die nota aan de malaise in de landelijke geen aandacht besteed is. NIKS kan een belangrijke taak vervullen in het te boven komen van de sfeer van desinteresse. Over een mogelijke functie van NIKS in dit verband, wordt met geen woord gerept, is zijn stellingname.

vaandel

In het kielzog van deze nota volgt de vraag naar de vlag waaronder de werkgroep moet gaan varen. Niemand is gelukkig met de huidige, mondvolle, naam. Evenals bij de eerste versie is het ter sprake komen van de nota aangegrepen voor een voorstel tot naamswijziging. De kommissie die de nieuwe nota schreef suggereert een verandering in: Werkgroep Pedofilie en Kinderemancipatie. Een tegenvoorstel pleit voor "Kindersex is Mensensex" als vaandel van de werkgroep, de komende jaren. Het is zaterdag de zesde aan de landelijke te bepalen welke het meest passend gevonden wordt.

kindjaar

De volle agenda is compleet met het noemen van het stuk van de werkgroep Den Haag. Dat nog steeds over het Kindjaar gaat en suggesties geeft voor speciale activiteiten van werkgroepen in verband met deze 365 dagen. Helaas zijn die ideeën hard nodig al zijn de dagen haast geteld. Want weinig mensen zijn nog maar op andere gedachten gebracht. Een zekere De Ruiter, minister van justitie, voorop. Hij deed op 15 september een uitspraak die erop neerkwam dat de jeugd voor onzedelijke prenten duchtig behoed dient te worden. Alsof dat aan de basis staat van een leren omgaan met lichamelijke intimiteit. **pg**

Voelen is vies, vies voelen is lekker. Gevleugelde woorden op schoolpleinen. Kinderen smoezend onder elkaar, of ineens de grootste durfal tegen een volwassene, in de hoop dat ie schrikt.

VIES IS LEKKER! MEER DAN BOEK OVER SEKS

Seks moet voor kinderen een gekke geheimzinnige wereld lijken. De meeste pogingen tot voor kort om dat te doorbreken liepen uit op technische verhalen over zaad en eicel, en plaatjesboeken over hoe het moet.

"Het waren leuke boeken die hij van zijn ouders kreeg. Het leken afleveringen in de reeks 'Pech onderweg', schrijft Ivan Wolfers als hij vertelt over een zoon die zijn ouders vroeg over neuken te praten. Hij kreeg een reeks voorlichtingsboekjes in handen gedrukt. Maar dat wilde ie helemaal niet." De zoon van mijn vrienden wilde alleen maar graag praten. Hij wilde vragen of zijn vader en moeder ook wel eens neukten, en hoe vaak dan wel. Zijn vader en moeder wilden hem voorlichten. En daarom begrepen ze elkaar niet zo goed!

Gewoon met kinderen praten over seks gaat de meeste volwassenen nog steeds niet goed af. Als er gepraat wordt dan is het vaak afstandelijk. Voorlichtend.

gewoon lekker

Ivan Wolfers rekent af met die manier van praten in zijn onlangs verschenen boek: Vies is Lekker. Hij neemt de ouders hun houding niet kwalijk. Eerder probeert hij bij de jonge lezers begrip te kweken: "Oudere mensen zijn meestal niet gewend aan het gebruiken van de woorden 'kut' en 'lul'. Ze vinden het raar klinken en schrikken ervan". Het is de toon die door het hele boek klinkt: Vriendelijk, maar zonder erdoekjes om te winden. Seks is gewoon lekker. Seks met een ander is het delen van liefde en lust. En wat je lekker vindt kan je zelf het best bepalen.

Het lijkt alsof de seksuele revolutie herleeft. Alles kan en alles mag. Maar met dit verschil dat hij niet voorbijgaat aan de moeilijkheden die omgang met lichaam, lust en de ander, vaak te weegbrengen: "Er zijn meer mensen die graag willen vrijen dan mensen die graag

willen neuken. En het wordt een beetje ingewikkeld als de één wil vrijen en de ander meedoet omdat ie wil neuken. Dat komt nogal eens voor bij een man en een vrouw. Heel soms wil de man zo graag dat hij niet eens goed met zijn vrouw vrijt. 'Even een vluggertje' zegt hij. Veel vrouwen voelen zich helemaal niet zo blij met zo'n situatie."

Evenmin als de denkbeelden uit de vrouwenstrijd zijn blijven liggen, is de emancipatie van homoseksuelen vergeten. Juist een van de weinige keren dat Ivan Wolfers uit zijn slof schiet, is als 'van de verkeerde kant' ter sprake komt. Fel keert hij zich tegen de vooroordelen, en zegt nuchter: Je ontdekt vanzelf als je ouder wordt wat je het lekkerst vindt vrijen met een man, een vrouw, of allebei. Over pedofilie houdt hij zich meer op de vlakte. Pedofielen noemt hij mensen die met kinderen vrijen. Kinderen vinden dat zelf ook vaak fijn, vertelt hij achter in de verklarende woordenlijst.

brede aanpak

'Je mannetje staan' is een ander begrip dat Ivan in de woordenlijst verklaart. Hij doelt op de prestatiehouding die veel mannen zich aanmeten. Ook bij seks. Het is een treffend voorbeeld dat het onderwerp zich in zijn boek niet beperkt tot vrijen, neuken en 'zelfbediening'. Seks hoort gewoon bij het leven. Het is er zelfs sterk mee verweven, lijkt zijn stelling. Dat idee spreekt ook uit de aanpak van de verhalen. In totaal 22, de hoofdmoot van het boek. Vaak is daarin het startpunt de dagelijkse leefwereld van kinderen. Het maakt het een leerzaam werkje voor iedereen die zich in de -brede- sekswereld van jongeren in wil leven. En niet minder een lachende spiegel voor je eigen gedachten en gedragingen rond seks.

Een hele verademing zo'n boek dat op een toon die vaak grappig, veelal vriendelijk en vertrouwelijk, maar ook relativerend en als nodig zakelijk, kinderen aanmoedigt open om te gaan met lijf en lusten. Je zou haast gaan dagdromen dat de kinderen zo'n houding zonder weerstand kunnen overnemen. Maar ik ben bang dat het heel wat meer vereist om jongeren uit de toch nog alom heersende patronen te wippen. De omgeving waarin ze opgroeien moet al op dit ongedwongen spoor zitten. Dan nog lijkt me de prijs (fl4,50, voor 96 pagina's) voor pakweg een twaalfjarige een akelig beletsel. Pg

Vles is lekker, van Ivan Wolfers is uitgegeven bij Bert Bakker; prijs: f 14,50.

pedofiel leven

MIJN HOKJE TE BUITEN

Houden kan je toch van iedereen die je de moeite waard vindt! Wonderlijk genoeg meten een heleboel mensen zichzelf een hokje aan: Noemen zich heterofiel en vinden dat ze op vrouwen vallen. Soms lijkt het alsof in hun ogen sekse en leeftijd het belangrijkste verschil maakt tussen mensen met wie ze wel of niet vertrouwelijke vriendschap aanknopen.

Zo belangrijk dat ze het al van tevoren vaststellen. Hun identiteit.

dagboekfragment

Vrijdag 6 juli, Het zwembadjochie
Het eerste waarop mijn oog valt bij binnenkomst is zijn iets ontblote kontje. Schuchter leg ik mijn handdoek er een paar meter vandaan. De vulps opbollende billetjes barsten zowat uit het textiel. Met een beetje gêne stroop ik, zittend, mijn benen tegen elkaar, mijn broek van mijn zwemlip.

In het water raken onze vingers elkaar. Onze stevige omklemming perst zijn onderlijfje tegen mijn buik. Bij mijn navel werd ik helder de uitstulping in zijn broekje gewaar. Kietelend maakt hij zich los, dartaelt door het water en komt opnieuw aan me hangen.

zwart op wit

Een paar jaar terug gaf ik mezelf de naam pedofiel. Tenslotte, ik was op jochies gespitst. Naar blonde knaapjes zwenkte in het stadsbeeld mijn oog. Niet naar blonde vrouwen. En het waren ontegenzeggelijk alsmar maaktere jongenslijven die mijn fantasie prikkelden, 's avonds in bed.

Het zal '74 geweest zijn toen ik de naam pedofilie (in Avenue) tegenkwam. Boven een artikel met verhalen van mensen die ook-zo waren. Gretig verslond ik het stuk. Daar stond zwart op wit wat ik ook graag wou. Waar ik al tijden over gefantaseerd had. Zij hadden het echt meege maakt. Met een jongetje in bed liggen en samen geilen.

warm vlees

Eenmaal werkelijkheid, bleek het wel erg bekaaid. Dat alleen. Zelfs al bewaarde ik al mijn lichaamsdynamiet voor jochies. In voetballen, stoeien en seksen. Gek genoeg beperkte ik me in andere contacten tot -kamerbreed- gebabbel. Ik hield mezelf voor, zo van alle gemakken voorzien te zijn. Maar langdurig geluk vond ik niet in die rare scheiding.

Het is te mooi gezegd dat het alleen het idee was dat me tegenstond. Dat in het vel van een jochie voor mij niet meer stak dan een bonk warm beweeglijk vlees. Evengoed dat het onverkoopbaar leek aan de buitenwereld bracht me op een ander spoor.

Naar vrienden waarop niet de naam jongetje paste begon zich ook verbreding af te tekenen. Meer vriendschappen, diepgaander. Mijn groei was voortgegaan. Ik raakte tot oprechte aandacht in staat. De start van een plezierige ontdekkingsreis.

Utrecht, 10 juli.

Ze kwam op de dag van mijn verhuizing. De gesprekken, als vanouds, gingen over de problemen die we met leven hadden. We waren voor elkaar een eilandje tegen de grote boze buitenwereld.

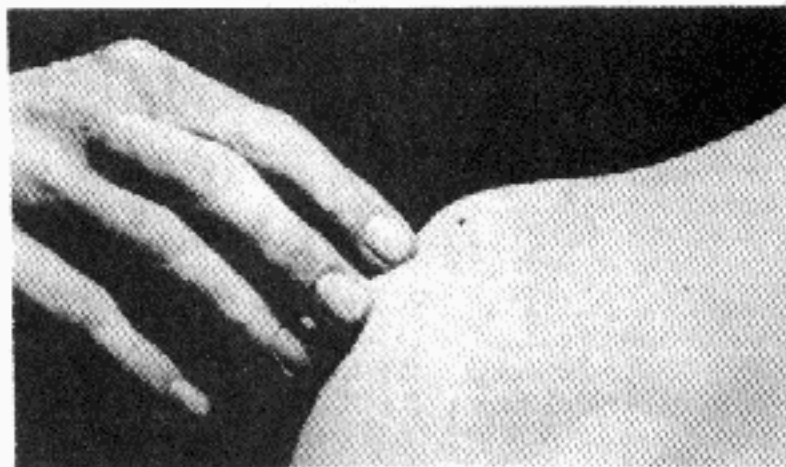
Op de derde avond was van de vaak trieste ondertoon in ons gepraat niets te bespeuren. Als een gek jong stel maakten we lol. Dachten over toekomst en alle muziek daarin.

In het grote tweepersoonsbed hadden we allebei ruim plaats. We kropen dicht bij elkaar die avond. Ik vertelde over een nieuw jochie. En de potsierlijke blunder in het contact maken. Beetje spottend saide ze over mijn bolletje. Ik grapte over de mannen die zij met zoveel vaak aaliiep. Lachend drukten we onze gezichten tegen elkaar. Onze stemmen daalden naar fluisterton. We vreesden. Verdorie, we hielden van elkaar al liep het niet zoals gewoonte voorschreef. Ik was op jongetjes gespist, en zij besepte dat ze van mij een niet erg seksuele vriendschap te verwachten hoefde, Maar de vertrouwelijke warmte van elkaars lijven hadden we allebei nodig.

term

Ik liet me boeien door de vindingrijkheid van mijn wispelturige vriendje Jacob. Maar niet minder voelde ik me geborgen in de armen van mijn vriendin Deen. Een speciale betekenis van vriendschap met een jochie, dan wel een vrouw of man vervaagde. Mijn lichaam beleefde ik evengoed samen met Deen als met Jacob. En andersom verwonderde ik me evenmooi over Jacob's ideeën als die van Deen.

Wat stelde de naam pedofiel nog voor, o-verdacht ik. Als mensen me zo noemden deed ik nukkig. Wat een gelul, riep ik dan, mijn gevoelens zijn niet te vatten in zo'n term.

onderscheid afgebrokkeld

Fijn intiem vrijen, vertrouwelijk praten, of vol ondernemingslust samen op pad gaan. Ze speelden zich niet meer af met juist een jongen, of een oudere. Ik raakte er zelfs akelig van opgewonden toen ik met een vriendin in bed lag. Zover was het onderscheid al afgebrokkeld. Maar ik neukte niet met haar, zelfs niet toen ze me het voorstelde. Zo groot was mijn drempelvrees nog wel.

Een zo intieme lichamelijkeheid kon ik, tot nu toe, alleen samen met een jochie ongedwongen beleven. Ook de enige reden om me mogelijkserwijs als pedofiel te bestempelen. Een mager onderscheid voor zo'n grote naam.

keurslijf

Er zijn wezenlijker verschillen te benamen in wat me juist naar die ene trekt. En me afstoot van een ander. Kan ik me bij iemand vertrouwd voelen; raak ik geboeid, of niet? Dat ik die ene jongen de moeite meer dan waard vind, omdat ie zo mooi dromerig kan zijn 's avonds met zijn hoofd op het zachte kussen. Of die man, die zo verademend helder weet over te dragen wat ie voelt. Niet minder die vrouw die alsmaar in de weer is met de meest wonderlijke zaken. Ze zou net zo goed een jochie kunnen zijn.

Belang stellen in een mens, er vriendschap mee willen aanknopen, valt toch verdorie niet te persen in een keurslijf van geslacht en leeftijd. Natuurlijk het mag. En de samenleving verwacht zelfs dat je je tot die gronden beperkt, en een identiteit laat aanmeten. Alleen ik zou me niet graag meer afsluiten voor alle fijne, opwindende, mooie, lieve, oprechte, levende mensen buiten 'mijn hokje'. — Peter Geul.

KIND - ga je lekker

Nog een jaar van het kind aktiviteit: Het open jongerencentrum De Effenaar in Eindhoven organiseert in samenwerking met de plaatselijke afdeling van de NVSH een cyclus onder de titel "KIND, GA JE LEKKER?"

Bedoeling van deze cyclus is een emancipatorisch proces op gang te krijgen, of althans hiertoe een aanzet te geven, zowel bij kinderen als bij volwassenen. Dit dan tegen de achtergrond van de gedachte dat het kind het in onze maatschappij helemaal niet zo "goed" heeft, en dat aan het kind wat betreft erkenning van de eigen gevoelens en verantwoordelijkheden veel te weinig recht wordt gedaan.

De cyclus bestaat uit drie programma's in de Effenaar (Dommelstraat 2, Eindhoven, tel. 040 - 448861), gevolgd door drie thema-avonden in het NVSH-gebouw aan de Tramstraat 28 in Eindhoven.

PROGRAMMA: _____

dinsdag 9 oktober 20.00 uur wordt in de Effenaar onder voorzitterschap van Dré Houben, sociaal rechter te Roermond de volgende stelling in discussie gebracht:

"Het beknotten van de psychologische, seksuele en economische mogelijkheden van een kind leidt tot de ontwikkeling van een onvolwassen volwassene"

De panel-discussie verloopt in de vorm van een gespeelde rechtzaak, met een pleiter, getuigen, etc, terwijl het publiek als jury optreedt.

Vooraf wordt de korte film "Speelmeters" van Hans Hylkema vertoond. Dit is een heel aardige schets van machtsverhoudingen: een stel kinderen voelt zich gedwongen over te gaan tot het werpen van een kwartje in een parkeermeter om ergens een ongestoord plekje straat te krijgen - maar zelfs dat lukt niet. Toegang f 2,50.

Woensdagmiddag 10 oktober 15.00 uur vindt in de Effenaar een kulturele informatie-middag voor kinderen plaats (8-14 jaar). Toegang f 2,50. Kindertheatergroep "Makkus" voert dan het toneelstuk "voor straf" op en verzorgt aansluitend een spel-les met de aanwezige kinderen.

Op vrijdag 12 oktober 21.00 uur wordt in De Effenaar een voorstelling gegeven van het toneelstuk "SNOEPJES" door de Delftse Komedie. Toegang f 6,-. Het is de bedoeling dat er na de voorstelling over de inhoud van het stuk gediscussieerd wordt.

Op drie achtereenvolgende woensdag-avonden, te weten 17, 24 en 31 oktober krijgt deze Effenaar-cyclus een vervolg in de vorm van drie thema-avonden in de NVSH-ruimte "Het Balkon" aan de Tramstraat. De onderwerpen die op deze avonden aan de orde zullen komen staan nog niet geheel vast. Geïnteresseerden kunnen informeren bij het secretariaat van de NVSH Eindhoven: Hortence van Geul, tel. (040) 424311. Op woensdag 31 oktober wordt bovendien 's middags om 15.00 een middag voor groten en kleinen georganiseerd. De thema-avonden in het Balkon beginnen steeds om 20.30 uur. Toegang gratis, ook op woensdagmiddag 31 oktober.

BF

„Kinderlokker“ van vijf jaar

Schoonhoven — Een volgens sommige ouders in Schoonhoven actieve kinderlokker blijkt de leeftijd van vijf jaar te hebben. Ouders waren ongerust geworden nadat kinderen met speelgoed thuis kwamen. Er zou tevens een man zijn gesignaleerd die zich opvallend gedroeg. Bij nader inzien bleek een jongetje van vijf jaar speelgoed te hebben gestolen, dat het verspreide onder vriendjes.

zusje: hé, je hebt hetzelfde rustige ritme als papa.
broertje: ja dat zei mama ook.

BEGRAVEN AAN DE MUUR

INHOUD IN 'T KORT

Wilfried, een 35 jarige schrijver heeft van het ministerie een opdracht gekregen tot het schrijven van een boek over de gevolgen van DE MUUR op de mensen die erachter wonen. Op een van zijn tochten door Oost Berlijn raakt hij in contact met de 15 jarige Alex waaruit een hechte vriendschap opbloeit.

Die vriendschap wordt echter inzet van een chantageospel en Wilfried voelt zich gedwongen verraad te plegen. Na een korte periode spion te zijn geweest valt hij echter door de mand en vlucht met achterlating van alles naar Oost Berlijn.

Langzaam wordt hij 't slachtoffer van zijn eigen psychische kwellingen en inzinkingen ofschoon de relatie met Alex beter is dan ooit.

Onderstaand fragment beschrijft de aanvang van het weekend met een bezoek aan de dierentuin en daarna ...

Er hing een bedompte sfeer in het station van de ondergrondse. Uit de tunnelmond kwam een onheilspellend dof gerommel aandrijven alsof er in 't diepe donker een oorlog woedde. Een leuwe, steeds sterker wordende wind streek lange hun gezichten toen de trein het station kwam binnen daveren en luid sissend tot stilstand kwam.

Snel stapten ze in en gingen tegenoverelkaar zitten.

"Zurück bleiben", met een klap sloten de deuren waarna de trein snel accelererend zich weer in beweging zette.

Dat was een van de kenmerken van de echte stad; je ondergronds laten vervoeren waardoor je alle oriëntatie verloor in het voortglijden door duistere tunnels met om de regelmaat hal verlichte stations, zodat je las waar je was maar het nooit te zien kreeg tenzij je uitstapte.

In de ruit achter de zacht meewiegende Alex keek hij naar zijn eigen spiegelbeeld dat hem aankeek met een blik vol oneindigheid.

Hij voelde zich een vreemde in een bekend lichaam, alsof het ik in de ruit zich onttrok aan de controle en een eigen leven leidde om in de momenten van verzonken zijn hem terecht te wijzen door hem spottend gade te slaan. Een stille getuige in een onontkoombaar lijkend lot van de nederlaag lijden. Het hoofd afwenden en in een andere richting kijken had slechts als resultaat dat je hem even niet zag maar voelde des te meer dat hij mee keek naar de overige reizigers die uit beleefdheid en valse schaamte iedere blik zoveel mogelijk probeerden te vermijden.

Wanneer de trein toevallig bovengronds kwam verbleekte hij tot bijna onzichtbaar, maar bleef toch een onvrijwillige schim die een stempel drukte op je leven - een niet te verklaren gevoel van anders zijn. Eenzaamheid buiten de jongen om die als gevangene tussen de twee ikken weer het middelpunt van hun belangstelling werd.

begraven aan de muur

Ondanks ze zo dicht bij elkaar stonden ervoer hij een afstand tussen beide. Waren zij de uiteinden van een te snel voorbijgaand gebeuren?

Alex's pool; een tevreden gelatenheid, een haast nog kinderlijk genieten van een dagje naar de dierentuin. Zijn pool; een gevoel van hem heel dicht en lang tegen zich aan te voelen - in zich te voelen. Waarom was zijn aanwezigheid alléén niet voldoende. Een strijd tussen verstand en gevoel die zonder de ander nooit een bevredigende oplossing zou vinden; die zonder de ander gedeemd werd voort te leven op een grens tussen verlangen en eenzaamheid. Meer dan tien jaar had hij zó doorgebracht. Was het daarom zo moeilijk geloven wat hij zag, hoorde, maar bovenal voelde ook al lag dat ver van wat hem vertrouwd was. Het waren louter zijn gedachten die aan de overkant in het raam de vorm van zijn lichaam aannam.

**hans-georg rauch:
panterslag**

.... Deze verlaten kermis in de regen was één groot carroussel, alsmaar ronddraaiend, steeds maar weer op haar uitgangspunt terugkerend.

Hij staat stil; Alex draait rond en glimlacht bij elk passeren maar in de korte tijd dat hij uit het gezichtsveld verdwijnt, verandert hij van kleding en plaats.

Zijn glimlach wordt gaandweg een schaterlach, plezier in het nog kunnen spelen, maar bij iedere draai herwint de wereld aan kracht en lijken de houten paarden steeds kleiner te worden. In het pas gekregen spijkerpak fonkelen zijn ogen alleen nog éénwording - éénwording met de beweging, in het vinden van zijn draai

Zelf had hij zijn draai reeds lang geleden gevonden, althans dat dacht hij, want in de schaduw van dit opgroeiende kind leek alles weer op losse schroeven komen te staan. Had hij zichzelf hervonden en weer verloren door tegen beter weten in te gaan geloven in een sprookje van volmaakt geluk. Samen hadden ze de eerste schreden gezet in een voor beide onbekende wereld. De geur van verboden werd een uitdaging, een spel van ruw tot teder. De verveling loste zich op in straling, honger naar lichamelijkeheid dat met gedachten alléén niet langer meer genoeg nam. Een bevrijding voor momenten, bevrediging in een eerste lente welke nooit meer zo spontaan ontluiken zou.

Een gevoel van triestheid maakte zich van hem meester en zag hoe zijn evenbeeld de mondhoeken krulde en er een alles zeggende glimlach op zijn gezicht verscheen. De innerlijke tegenstrijd welke in het spiegelbeeld zijn uiteindelijke belichaming vond.

De trein naderde haar bestemming. Alex wenkte hem vast naar de deur te gaan. Tijdens het opstaan zag hij nog net hoe het spiegelbeeld ook opstond en naar die deur liep welke op dit station niet zou opengaan.

BEGRAVEN AAN DE MUUR

Elkaar spelenderwijs duwend betraden zij de dierentuin die zich niet onderscheidde van een waar dan ook.

Dieren welke zich niet direct achter tralies bevonden waren het samengaan met mensen zo gewoon gaan vinden dat het een ander soort dieren waren geworden in gedrag, alleen het uiterlijk paste nog bij hun naam. Voor de tijd van het jaar was het behoorlijk druk en ze lieten zich meevoeren in de richting van de wilde dieren, de grote trekpleister.

Daar zag je vaders hun kinderen uitleg geven alsof zij dit wild zelf gevangen hadden, en moeders de niets vermoedende allerkleinsten angstvallig ver van het hekwerk vandaan houden. Maar de heerser der wildernis, gevangen in een moment van even niet waakzaam zijn, ijsbeerde traag lange de tralies heen en weer. Naast eten en slapen was dat het enige dat overbleef na een onvrijwillige verhuizing naar deze stad. Een ongekroonde koning zonder onderdanen, verworden tot symbool van vele handelsmerken.

Een wereld aan fauna was hier teruggebracht tot een handvol vierkante meters tot lering en de vermaeck.

Een dierentuin in de meest letterlijke betekenis van het woord. Vielen zij daar ook onder ?

Als het dan allemaal zo natuurlijk was waar maakte men zich dan nog druk over.

Op een achteraf paadje waren ze ongemerkt hand in hand gaan lopen en genoten zwijgzaam van de stilte die slechts werd doorbroken door vage diergeluiden op de achtergrond, een vraag en antwoordspel voor ingewijden.

"Kijk", riep Alex, "Een eekhoorn".

Ze bleven staan en keken naar het diertje dat tussen de vers gevallen bladeren naar voedsel zocht, deed eerst alsof zij niet bestonden om al scharrelend dichterbij te komen. Binnen handbereik ging het beeste rechtopstaan en keek met glimmende kraaloogjes naar de twee kinderen die verrukt van dit schouwspel tijd en plaats vergaten om geheel in het gebeuren op te gaan. Maar dit geestelijk voedsel werd hem snel te moede en hij vervolgde zijn weg in de wetenschap dat niets of niemand hem iets zou doen in deze schijnbare wildernis waar mensenhanden natuurlijke vijanden zorgvuldig gescheiden houden. Met een arm over Alex's schouder geslagen vervolgden ze de weg naar de uitgang. Genieten lag verborgen in de kleine momenten welke op voorhand nooit te voorspellen waren.

Zelfs een eekhoorn kon het leven even veranderen, een stukje vrijheid in een gekooide wereld vol tegenstrijdigheid. Voor zolang als het duurde, want eenmaal buiten kreeg de wereld weer zo'n grauwe kleur.

Terwijl ze op de tram stonden te wachten vonden hun ogen elkaar. Alex schoot in de lach en hij trok hem snel naar zich toe, gaf hem een zoen waarop Alex schijnbaar beledigend reageerde met 'niet doen joh' daarbij met zijn duim naar achteren wijzend. Inmiddels waren er nog meer mensen komen aanlopen maar door het verlangend uitkijken naar het vervoermiddel niets hadden gezien. Toen de tram dan ook even later kwam voorrijden waren ze gewoon twee vreemden die toevalliger wijze dezelfde richting opgingen.

Tijdens het naar bed gaan bleef Wilfried geboeid kijken hoe Alex zich uitkleedde. Het spel van herfst en lente in een land waar koning kind is ook al is hij dan 15 jaar, verstaat hij 't spreken, 't zwijgen, 't geven maar ook het krijgen op een grens tussen winnen of verliezen, de onzichtbare poort naar een wereld vol verboden.

Wij heten niet als we zijn. Wij willen ook niet worden zoals anderen ons noemen. Wij willen alleen maar zijn - een woordloos gebeuren dat op de lippen sterft als herinnering nog voor het de mond heeft kunnen verlaten.

"Hé, kom je eindelijk nog 'ns !", riep Alex ongeduldig vanuit het bed.

"Al", antwoordde hij en kroop naast hem. Maar Alex bleef bewegingloos liggen met zijn rug naar hem toe.

Voorzichtig liet hij zijn haren door zijn vingers glijden, wreef over zijn rug, maar geen enkel teken van leven.

Met haast ingehouden adem probeerde Alex zich zo stil mogelijk te houden en genoot van de pogingen hem mee te krijgen in dit spel voor het slapen gaan, een haast rituele handeling, zo gewoon geworden, zo vanzelfsprekend, dat hij Wilfried met een zweem van teleurstelling in zijn stem hoorde vragen:

"Slaap je al?" Oh nee, nog lang niet want wat voor Wilfried gold, gold destemmeer voor hem, maar dan moest hij maar niet... Hij voelde hoe een hand naar beneden gleed en zachtjes over zijn dijbeen streelde. Met het zachtjes nadaren van de mond van de bron, waar het leven zich onverzadigbaar liet aanraken, kon hij het stilzwijgen niet langer volharden, brak het ogenschijnlijke verzet door zich lachend om te draaien en boven op hem te rollen.

Wilfried sloeg zijn armen om het bewegelijke lichaam en drukte het stevig tegen zich aan.

Alex's ogen verraadde wat hij al zo lang wilde maar niet had durven vragen of op willen aandringen.

Terwijl in de terugkerende rust zijn gedachten al bij een gevoel van hem inzicht te voelen waren, hoorde hij diep van binnen nog tegen zichzelf zeggen:

Blijf kind zolang je wilt.

Ik zal je voeden.

Ik zal je kleden.

Ik zal je warmen.

Ik zal je beschermen tegen vormen van geweld welke jou groot worden wil versnellen.

Blijf jij maar kind,

want zo begrijp ik je tenminste.

begraven aan de muur

berlijn herfst 1977
wilfried hausser.

Galerie de Kameleon

het Haagje 26 Hoogeveen

tel: 05280-73206

...de kenners
komen kunst
verkennen!

... voor iedereen z'n
bijzondere smaak ...

ook voor jou is er
iets te zien!

de galeriehouder geeft 10%
korting aan NIKS-lezers.

**ZWITSERS PROEFSCHRIFT
IN SPOOR VAN JOS VAN USSEL**

Zwitserland staat bekend als een degelijk conservatief land. Op het terrein van de criminalisering van jeugdseks slaat het land een beroerd figuur; het hoogste percentage veroordelingen in verband met 'ontucht' met minderjarigen in heel Europa, namelijk tweemaal tot twintigmaal zoveel als de omringende landen. Dit staat te lezen in de bespreking die de Neue Zürcher wijdt aan de dissertatie van de jurist Martin Killias, getiteld 'Jugend und Sexualstrafrecht'.

historisch

Het grootste deel van de studie van Killias bestaat uit een historisch exposé waarin hij er blijk van geeft kennis te hebben genomen van het werk van Jos van Ussel. Met deze demonstreert hij namelijk dat de bestaande wetgeving een produkt is van de 19e eeuwse industriële ontwikkeling, waarbij seks werd beperkt tot voortplanting en de jeugd door de langere opleiding werd geïnfantiliseerd. De mythe van het a-seksuele kind die hieruit volgde, leidde dan tot de wettelijke 'bescherming' van de veronderstelde onschuld. Terwijl in eerdere perioden het kind niet apart beschermd werd, ziet men in de vorige eeuw de parallel tussen de uitbouw van het onderwijssysteem en het hoger stellen van de leeftijdsgrenzen. Per kanton geldt: hoe beter het onderwijs, des te hoger de zogeheten beschermde leeftijd. De federale wet is ongeveer dezelfde als bij ons maar wordt veel strenger toegepast. Regel is dat ook verdachten onder de 16 en 'medeplichtige' ouders veroordeeld worden; de wettelijke mogelijkheid tot strafvermindering bij 'verleiding' door het 'slachtoffer' wordt haast niet gebruikt.

onrijpe gedachten

Het mag spijtig heten dat dit uitstekende, hoewel voor ons weinig nieuwe ideeën leverende werk wordt ontsierd door een aantal zwakke aanbevelingen. Killias had er goed aan gedaan naast Van Ussel ook het rapport Leeftijdsgrenzen te benutten. Nu

komt hij - na een verlaging van de leeftijdsgrens als willekeurig te verwerpen - tot het voorstel een wettelijke grens te trekken bij de voortplantingsrijpheid. Bij onrijpe kinderen wil hij coïtus altijd en ontuchtige handelingen in bepaalde gevallen strafbaar houden. Bij rijpe jeugdigen wil hij alleen coïtus in de strafwet houden, namelijk daar waar de oudere partner overwicht heeft gebruikt. Toegegeven, beter dan de bestaande situatie, maar onder de geldende Zwitserse rechtsbedeling toch nog lang geen 'beheersing van het probleem', zoals Killias pretendeert. 'Jugend und Sexualstrafrecht' is verschenen bij Paul Haupt te Bern en besproken in de Fernausgabe van de NZZ, 79.09.04. 99

SCHOOLMEISJESRAPPORT

Ook in Engeland verscheen een opmerkelijke publikatie die een lichtpunt mag heten in de inktzwarte duisternis van justitie- en volksoptreden tegen seks van en met kinderen aldaar. Het gaat om een rapport van een studiegroep die door de regering wordt betaald (nadere informatie ontbreekt). De opstellers gebruiken het feit dat jaarlijks 3500 Britse schoolmeisjes onder de 16 zwanger worden als argument voor twee nogal verlichte aanbevelingen: seksuele voorlichting op de lesroosters en afschaffing van de leeftijdsgrenzen in de zedenwet. Het valt te hopen dat de ijzeren maagd van Downing Street de adviezen niet in de la stopt. Bron: Utrechts Nieuwsblad, 79.09.12. 99

We klagen er wel over, dat in strafzaken betreffende "zedemisdrijven" veel gebeurt wat lijnrecht in strijd is met de werkelijke belangen en rechten van het kind, dat als "slachtoffer" zo nodig beschermd moet worden. Maar ook in het burgerlijk recht springt de justitie dikwijls wonderlijk met kinderen om. Na een echtscheiding van de ouders benoemt de rechtbank vader of moeder tot voogd over de minderjarige en zij stelt dan ook de regels vast voor de omgang van het kind met de andere ouder, het bezoekrecht, enz. Het spreekt vanzelf dat deze beslissingen diep ingrijpen in het leven van het kind en uiterst belangrijk zijn. Vroeger ging dit alles intussen geheel buiten het kind om: de volwassenen bedisselden alles onderling. Toen in 1971 het nieuwe echtscheidingsrecht tot stand kwam, heeft de wetgever heel bewust de rechtspositie van minderjarigen wat willen versterken, als een kleine "tegemoetkoming" aan de verlangens, de groeiende mondigheid van de jonge mensen ook in de wet gestalte te geven! Daarom is voorgeschreven, dat de rechter het betrokken kind, indien dit veertien jaar of ouder is, over deze zaken hoort. Het kind heeft dus recht op inspraak. Maar, bedacht de wetgever bezorgd, onder bepaalde omstandigheden zou zo'n verhoor voor het kind wel eens te schokkend en nadelig kunnen zijn. Daarom voegde hij aan het voorschrift in art. 167 B.W. de woorden "zo mogelijk" toe. Die geven de rechter dus de gelegenheid, eventueel van het verhoor af te zien als hij dit minder gewenst acht.

WILLEKEUR

Hoe zorgvuldig springt nu de rechterlijke macht met dit bescheiden en toch wel heel voor de hand liggende recht van het grotere kind om? Prof. Mr. M. de Rood-de Boer, hoogleraar in het

kinderrecht, heeft dat eens nagegaan. Ze geeft in het Advokatenblad van 15 juni 1979 een ontstellend beeld van wat er van deze regeling in de praktijk terecht kwam. Sommige rechters horen de kinderen alleen, wanneer die daar zelf om vragen. Nu, je zult veertien jaar zijn en dan uit eigen beweging een briefje aan de edelachtbare heer president van de arrondissementsrechtbank gaan schrijven of die magistraat gaan opbellen! Andere rechters zien van het verhoor af, wanneer de advocaat van een der ouders daar bezwaar tegen maakt. Als vader of moeder het dus minder prettig vindt, dat zoon of dochter eens rustig met de rechter over voorkeur voor een der ouders praat, dan gaat het niet door. Zijn de ouders het samen eens geworden over de vraag, wie van hen het kind verder zal opvoeden, dan vinden de meeste rechters het hele verhoor overbodig. De zaak is dan immers al beslist, misschien helemaal buiten het kind om. Er zijn ook rechters, die het kind wel horen, maar dit alleen doen als de ouders er bij zijn: het kind kan dan natuurlijk lekker zo vrijuit vertellen wat het van zijn ouders denkt!

SCHENDING

Mevr. Rood-de Boer hoorde van een advocaat, dat hij zijn cliënten altijd adviseert een briefje aan de rechter te schrijven, dat hun kind het geheel eens is met de door hen getroffen regeling en dat het dus liever niet bij de rechter komt. Zo'n briefje wordt dan, zonder enige controle, door de rechter als juist aangenomen. En dan zijn er nog mensen, die beweren, dat rechters altijd zulke wantrouwige lieden zijn! Het geheel overziende zegt mr. Keyser in zijn "Handleiding bij scheiding" dat de rechter "gelukkig" aan deze bepaling niet

"te zwaar tilt". Dat de rechter zijn ambtsplichten schendt, stemt deze jurist dus gelukkig. Het gaat immers om de rechten van kinderen...

Mevr. Rood-de Boer is intussen minder gelukkig. Zij schrijft: "Vooralsnog is de minderjarige afhankelijk van de goede bedoelingen van zijn ouders (die helaas soms bestaan uit vooral goede bedoelingen ten aanzien van henzelf.)." Zo komt het volgens haar nogal eens voor, dat de ouder die niet de voogdij krijgt, uit wraak het kind van een geliefd huisdier berooft.

WETSWIJZIGING

Niet zo gelukkig met de gang van zaken is ook de wetgever. Er zal nu wel een wetswijziging komen om de rechters beter in het gareel te houden. Zij zouden nu verplicht worden, het kind behoorlijk op te roepen. Bij de Amsterdamse rechtbank heeft iemand daarvoor het volgende houterige briefje ontworpen: "De Rechtbank moet binnenkort beslissen over de voogdij en de toeziende voogdij over jou. Je kunt desgewenst daarover met de betrokken rechter spreken op...te...uur. Je mag ook je mening per brief schrijven, maar je mag ook het zwijgen ertoe doen als je dat liever wilt". Heel kinderlijke griffietaal!

ADVOKAAT

Wie garandeert intussen dat het kind, dat bij een van zijn ouders woont, dit briefje ook werkelijk in handen krijgt en dat vader of moeder het niet wegstopt? Prof. Rood-de Boer ziet daarom als enig juiste oplossing, dat het kind in de echtscheidingsprocedure een eigen advocaat toegewezen krijgt, die dan echt kan uitvinden wat het wil en voor zijn belangen kan opkomen.

E. BRONGERSMA

kinderseks is seks

— zoals kindertaal taal is —

ouders van nu

Barth. Smit schreef in "ouders van nu" van oktober (1979/10) een artikel onder de titel "Kinderen kunnen meer, ook sexueel".

Openhartige en ontspannen gesprekken met kinderen rond de tien jaar bewezen overduidelijk dat kinderen, ook zij die naar de Freudiaanse psychologie in de zogenaamde "latente" fase verkeren, helemaal niet zo seksloos zijn als men liever wil aannemen. Een onderzoek van Michael Ingham (Brits psycholoog, verbonden aan het Internationaal Katholiek Instituut voor de Jeugd) die met kinderen zelf praatte, bracht interessante gegevens aan het licht, onder meer dat kinderen in seksuele contacten met volwassenen zeer vaak zelf het initiatief nemen. Aangehaald worden nog de boeken "Grootbrengen door kleinhouden" van Lea Dasberg en "Zomerdagdroom", een korte roman van Louis Paul Boon (Arbeiderspers, Amsterdam).

De lezer krijgt het hard te verduren. Het wordt hem duidelijk gemaakt dat hij het probleem - zo er van een probleem sprake is - bij zichzelf moet zoeken. Het probleem namelijk van het niet willen accepteren van de eigen spontane seksualiteit van kinderen.

Ook pedofilie komt hierbij ter sprake, als een van de meest met valse vooroordelen omhangen randverschijnselen van de kinderseksualiteit. "Het is op zichzelf helemaal niet verwonderlijk dat je, zelf opgevoed in een soort sexloze tijd, min of meer moeite hebt met sommige vrijheden die je kinderen zich kunnen veroorloven. Maar probeer eens na te gaan waar je nou precies moeite mee hebt. Met die woorden? En is dat nou echt zo belangrijk voor je? Met dat verhaal dat het buurjongetje van een vriendin van je schoonzus zogenaamd door een pedofiel zou zijn banaderd? Zou die geschiedenis niet opgeblazen zijn tot een indianenverhaal?"

In het oktobernummer van "Mensen van Nu" is het volgende artikel verschenen: "Pedofielen, kindervrienden of kinderlokkers?"

Een man houdt van een vrouw, een vrouw houdt van een man. Ze praten, leven, vrijen samen "Dat is normaal", zeggen we. Een man houdt van een man, een vrouw van een vrouw. Ook zij praten, lachen, vrijen. We zeggen hierop dat het normaal of niet normaal is. In ieder geval zijn we al aan het verschijnsel gewend. Een man of vrouw houdt van een kind en het kind beantwoordt die liefde. Ook zij praten, spelen, lachen, vrijen. We zwijgen verschrikt. Dit verschijnsel, wat pedofilie heet, kunnen we helemaal niet plaatsen. In onze gedachten groeit de pedofiel uit tot een monster dat het op de ondergang van onze kinderen gemunt heeft en dat tot elke prijs verdelgd moet worden. Nog altijd zijn de begrippen "geweld" en "pedofilie" niet te scheiden.

tegennatuurlijk

In het door Mieke Lelyveld geschreven toneelstuk "Snoepjes, wilt U er ook één?" probeert de schrijfster deze twee begrippen los te koppelen. In dit stuk is nauwelijks iets verzonnen; de situaties zijn vaak pijnlijk herkenbaar. Een van de spelers in "Snoepjes" bekent: "ik geloof dat pedofilie nog het enige taboe is wat ik heb" en er moeite mee zou hebben "wanneer het zijn kind zou betreffen". De ouders van één der meespelende kinderen: "ik vind het tegen natuurlijk om verliefd te worden op een kind" en "iemand vermoorden is net zo erg als pedofiel zijn". De (geïnterviewde) kinderen hebben er geen moeite mee. Ze verzekeren, dat een kindermoorenaar of kinderlokker iets heel anders is dan een pedofiel. Laat de grote mensen er maar moeilijk over doen.

geweld

Martin, een pedofiel: "Je gaat er onverbiddeijk altijd vanuit wat het kind wil. Je doet nooit wat een kind niet wil, want dan gaat het zich rot voelen en zal niet zo gauw meer naar je toe komen". Hij vindt ook, dat geweld, dat bij pedofiele contacten wordt gepleegd, bestraft dient te worden. Domweg, omdat er geweld wordt gepleegd en niet vanwege de sexuele handeling. De straffen voor iemand die van kinderen houdt, pakken soms zwaarder uit, dan die voor iemand die stomweg geweld pleegt. Ook Martin kostte het moeite deze twee begrippen los te koppelen: "ik voelde me een slecht mens, omdat ik van iemand kon houden!"

vriend en vader

Peter is pedofiel, wat na de eerste schrikreactie van zijn ouders geaccepteerd wordt. Moeder: "Het onbekende maakt enorm bang". Peters broer Wilbert (11) heeft een relatie met een oudere man. Hij heeft een goede band met zijn vriend: "we lachen om dezelfde dingen, we denken vaak hetzelfde. Sinds ik Ernst ken, ben ik anders, blijer. Ik zie hem als mijn vriend en vader, maar ik ben blij dat ik ook mijn vader heb, dat ik ze allebei heb". Er blijkt wel uit de interviews, dat vrijwel iedereen moeite heeft met het gegeven, dat "van iemand houden en een misdaad plegen, dezelfde straf kan opleveren."

AR

"Kinderen, toon toch wat meer zelfvertrouwen laat je door grote mensen niet voor 't lapje houden of slaan! Bedenk dat vijf kinderen al volstaan om één grootmama in elkaar te slaan!"

Joachim Ringelwitz

Snoepgoed

SNOEPJES heeft inmiddels twaalf sukselvolle voorstellingen in Delft achter de rug, alsmede drie uitverkochte avonden in het Amsterdamse Shaffytheater en een voorstelling in Arnhem. Op het programma voor de komende maanden staan in elk geval nog:

za 6 en zo 7 oktober: NIJMEGEN
De Lindenberg (080-229317)

vr 12 oktober: EINDHOVEN
De Effenaar (040-436769)

vr 26 en za 27 oktober: UTRECHT
Blauwe Zaal (030-310241)

"Snoepjes, wilt U er ook een?", een toneelvoorstelling van de Delftse Komedie in samenwerking met de landelijke werkgroep pedofilie van de NVSH, is naar vorm en inhoud een experimentele kleine-zaal produktie waarin veel theatervormen (toneel, zang, muziek, film) zijn samengebracht. Tekst en regie zijn van Mieke Lelyveld. Zij omschreef het stuk onlangs in Vara's Popdonder + als een "stuk over geweld: het geweld van 'ons' tegen een kleine groep mensen (pedofielen)". Veel mensen hoort ze na afloop zeggen: ja, ik had me dat niet zo gerealiseerd, maar hier doe ik eigenlijk ook aan mee.

BF

GRONINGEN WERKGROEP NIEUWS

De werkgroep Groningen houdt de eerste dinsdag van de maand spreekuur voor mensen met vragen, problemen etc. van 7 tot 9 uur 's avonds. Ook kan er, naast het gewone telefoonnummer, gebeld worden tel: 050-133321.

Op de tweede dinsdag van de maand worden er open avonden georganiseerd, aanvang 8 uur. Elke geïnteresseerde is welkom. Beide avonden vinden plaats in het pand van de NVSH-COC & MVM, Kraneweg 56, 9700 AJ Groningen.

stickers

Uit een bericht in de Gooi- en Eemlander bleek dat de politie zich heeft bemoeid met iemand van de werkgroep Utrecht die de blauwe stickers van de werkgroep Eindhoven aan kinderen uitdeelde. De politie adviseerde hem dat niet meer te doen, maar zag overigens in het uitdelen geen strafbaar feit, en nam ook niets in beslag of zo. Het krante-artikel vermeldde ook enige teksten van de bewuste stickers.

Wie deze stickers nog wil bestellen kan dat doen door f 3,- per vel plus f 1,- verzendkosten per bestelling over te maken op postrekening 3300542 van de werkgroep pedofilie Eindhoven. Een vel bevat twaalf ronde stickers in verkeersbordenblauw, elk met een verschillende tekst, onder andere: "Ooit met een kind naar bed geweest, fijn hè!", "Jong geleerd, oud gedaan - en seks dan?", "Kinderseks vrij!", "Kinderlokker mag ik mee?" en "Heeft een kind geen recht op seks?". Zie ook NIKS 6 van juni 1979, blz. 16 en 17.

BF

PICK-UP

Wij zijn ook lid van de VPRO en ik kijk elke zondag naar Monty Python' flying circus en ik mijn zusjes en mijn moeder lezen Achterwerk wanneer de VPRO bij ons thuis komt. Mijn moeder leest altijd 'Het enige wat ze aan had was de radio'. Ik vind die van 'Het enige wat-ie aan had was de t.v.' leuk (van Christophe de Oliveira). Deze van de pick-up vind ik ook leuk mijn moeder ook. Wil je hem alsjeblieft in Achterwerk plaatsen?

Maikel Voors (9 jaar)
uit Hoorn

(uit: "Achterwerk" VPRO gids 11-17 aug '79)

(advertentie)

Klein Kindervakantiehuis. f.15.-p.dag
Weekend f.25.-alles inbegrepen. Ma of
pa kan meekomen. Eenvoudig maar sfeer
vol. Gratis voor kind dat iets helpt
in huis of tuin. Ik maak leuke kinder
posters en spellen. Tel. 08389 - 5666.

INGEZONDEN

Beste redactie,

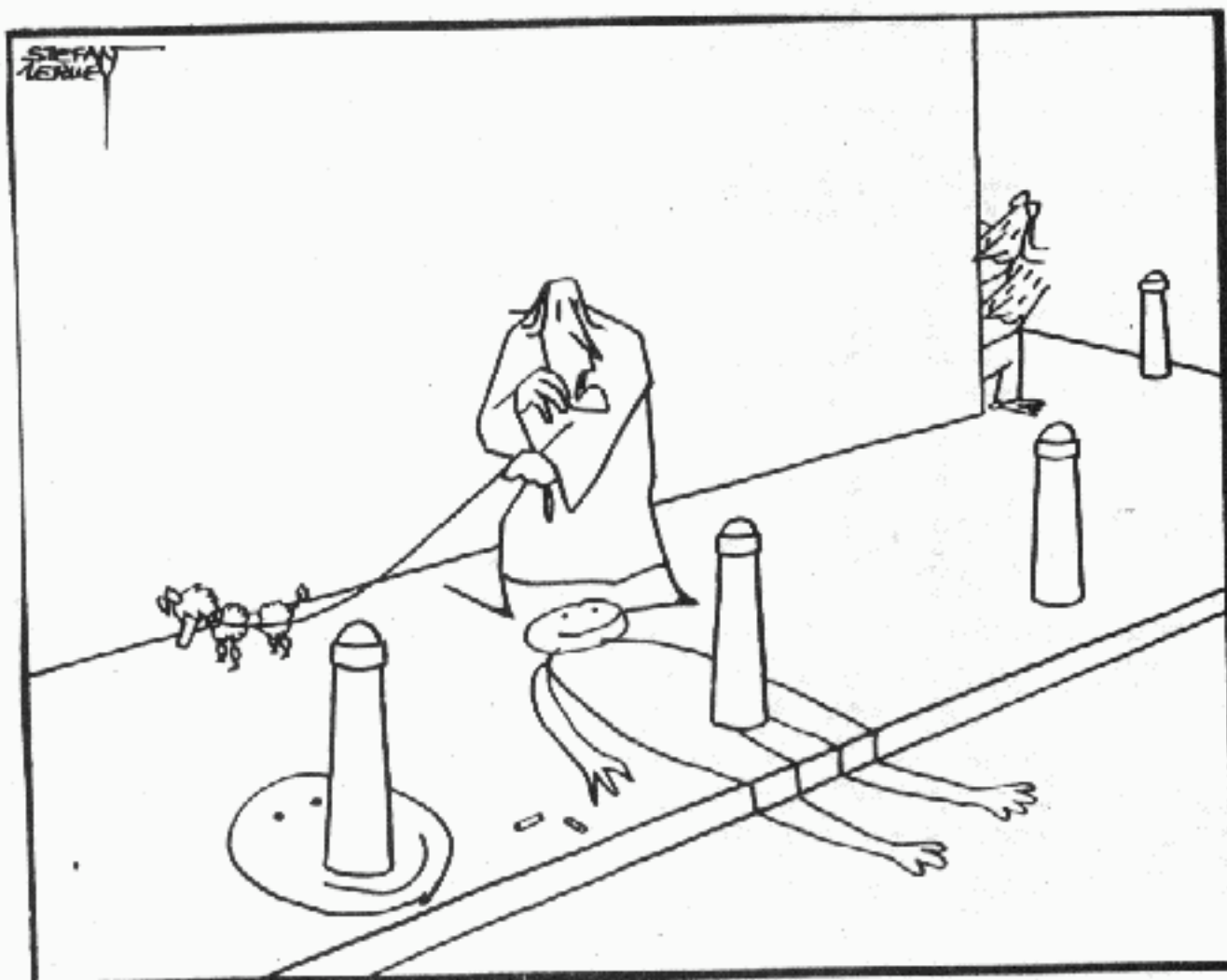
NIKS nr. 6 besteedde op pagina 9 en 10 aandacht aan een tirade van ene Alfred Aubry, geuit in diens blad Finvara, tegen NIKS, dat naar zijn zeggen nu definitief dood is. Nu stond er in dat Finvara-artikel meer dan in NIKS werd opgenomen. Ik keek vooral op van Aubry's suggestie dat hij NIKS zag als een voortzetting van zijn eigen Finvara.

Hoe zit dit nu? De Landelijke Werkgroep Pedofilie - toch uitgever van NIKS - heeft nooit geweten dat eens "Alfred Aubry" in de redactie zat en zeker niet dat er met NIKS bedoelingen bestonden in de lijn van Finvara. Indertijd was toch het enige actieve redaktielid Frits Bernard (hulde voor die man dus). Aan de inhoud van NIKS was dit alles ook niet te merken. Integendeel: zo'n jaar geleden was het blad door gebrek aan menskracht in de redactie zozeer aangetast dat het zelfs voor pedofielen niet meer te verteren was, laat staan voor Atheneums Nieuwscentrum.

Is de Landelijke Werkgroep dus om de tuin geleid? Hopelijk wil de redactie opheldering verschaffen. Is de redactie destijds aangevuld geweest met geheime leden en dito doelstellingen? Of is dit alles slechts een vergissing en opereert Alfred Aubry al sinds jaren in onze werkgroep onder de schuilnaam Frits Bernard?

Met vriendelijke groeten

Jan Schuier (i.v.m. mogelijke represailles van Finvara is dit tot mijn spijt een schuilnaam)

KINDERSEKS IS MENSENSEKS

Bovenstaande titel stond jaren geleden boven een baanbrekend artikel van Herma Vergouwe in Sekstant. Als het aan mij ligt wordt het op 6 oktober de nieuwe leus en officiële naam van de Landelijke Werkgroep. Hieronder hoop ik duidelijk te maken waarom ik aan deze naam de voorkeur geef boven het door de commissie beleidsnota voorgestelde "Pedofilie en Kinderemancipatie".

pedofilie

Ik ben niet de enige die allang probeert de term "pedofilie" terug te dringen. Ook niet degenen die dit het meest stelselmatig gedaan heeft, want die eer komt aan Ben Füss toe. Zojuist heb ik zijn stuk "Pedofilie, een probleem voor iedereen", geschreven voor een studiedag te Leuven, weer eens herlezen. Het dateert van maart 1976 maar is m.i. geldiger dan ooit en rijp voor hernieuwde verspreiding. Ben's betoog gaat ongeveer als volgt: pedofilie is een psychiatrische vakterm, die wordt gebruikt zowel om een concreet gedrag, alsook een voorkeur, alsook een gerichtheid of aard aan te duiden of te suggereren. "Voorkeur" is afhankelijk van maatschappelijke omstandigheden, zoals opvattingen, verwachtingen en zelfs pressie. Iets als "gerichtheid" blijkt wetenschappelijk achterhaald, maar de gerichtheden theorie is taai omdat zij zowel de "normalen" geruststelt als de "gerichten" een identiteit verschaft. Als men "nu eenmaal zo is" heeft men een alibi om onderzoek naar eigen gedrag en maatschappelijke omstandigheden uit de weg te gaan. Ben konkludeert dan dat hij de term "pedofilie" alleen in de mond kan nemen voor: "Gedrag van iemand die in het contact met een bepaald (en o.a. jong) mens, althans op het gemeten moment 'op nader aan te geven wijze' niet

ongevoelig is". Ben wijst dan op een aantal aspecten die "pedofilie" tot een maatschappelijk probleem maken: de anti-sexuele moraal, de mythe van het onschuldige kind, het denkbeeld dat elk mens maar bepaalde sexuele mogelijkheden heeft. Maar: "Iedereen heeft het", zo vervolgt de auteur en wijst op aajibare advertentiekinderen, knuffelende tantes en ouders die hun kinderen lustvolle verkenningen toestaan. Tenslotte torpedeert hij de universitaire drogreden "dat er nog maar zo weinig van bekend is".

geuzennaam

Het leek mij dienstig de kern van dit betoog weer eens in de herinnering terug te roepen, nu het jongste concept voor de beleidsnota bol staat van de "pedofilie", en min of meer gekozen wordt voor deze term als geuzennaam. De commissie beleidsnota benadrukt bij de toelichting op haar naamvoorstel het gebruik van de term als "bewust gekozen levenshouding! Dat is konform het optreden van de flikkerbeweging, waarover ik schreef in NIKS 6. De eigen identiteit wordt opgehemeld, het scheldwoord geuzennaam, het stempel een alibi. Enfin: zie vorige alinea. Hannie Boidin mag mij dan een pedofiele deel-identiteit toeschrijven (in NIKS 7); ik geef er de voorkeur aan het een vorm van gedrag te noemen, eventueel een vaardigheid, een vorm van zelfbevrijding. Dat hangt natuurlijk samen met mijn bagage aan ervaringen, mijn sociale achtergronden en omstandigheden. Maar niemand zal mij

ooit horen beweren dat ik "nu eenmaal zo ben". Dan heb ik nóg een bezwaar tegen de term pedofilie, en ook dit bezwaar deel ik met Ben Füss: het is een psychiatrische vakterm en dus als geuzennaam - gesteld dat men zoiets wil - volstrekt ongeschikt. Ooit gehoord van de "Rooie homoseksuelen" of het "Homofiliefront"? Het heeft niets strijdbars en vertrouwen wekt dit vaandel ook al niet in een tijd waarin elke huismoeder weet dat "pedofiel" een stadhuiswoord is voor kinderlokker.

sex

Minder bezwaar heb ik tegen "emancipatie", ik heb het zelfs lange tijd een mooi woord gevonden. Het gaat over het opheffen van een ondergeschikte positie en welk welmenend mens zou daar tegen durven te zijn? Alleen, het is weer een moeilijke en bovendien breed-prettentieuze term: je neemt nogal wat hooi op je vork. De NVSH als geheel houdt ook niet op te verkondigen dat zij een emancipatiebeweging is - al wordt het oeverloos als men onderling die term gaat uitlegen - maar hoedt zich er wel voor de S in te ruilen voor een E. De sex is de invalshoek, de sex is ook het grote knelpunt ("Iedereen houdt toch van kinderen!" - "Ja, maar jij wilt er sex mee"). Zeker als we tot een bredere beweging als Kindervuist gaan toetreden lijkt het me minstens nuttig, een S en geen E in de naam te dragen.

mensen kinderen

Voor mij zit de hele ellende nog altijd hier op vast, dat kinderen niet als (volwaardige) mensen worden beschouwd maar als een soort panden in aanbouw. Er zit nog geen glas in en geen slot op de deur

(kwetsbaar, weerloos) en de waterleiding is nog niet aangesloten (a-sexueel). Voorlopig nog onbewoonbaar, gewoon geduld hebben, (ze worden allemaal zestien). Als we er nu eens toe kwamen de grens tussen kind en volwassene weg te nemen. De concept-beleidsnota heeft het daar ook over (in het voortreffelijke 3e hoofdstuk) "het doorbreken van de opgelegde positie van ongelijkwaardigheid van jonge mensen ten opzichte van ouderen, met name waar het gaat om hun relatievorming". Kinderen zijn mensen; kinderseks is mensenseks. Een waardige naam een heldere leus, een samengebald program. Dat de afkorting K.I.M. sommigen zal herinneren aan een dierbaar maar verdwenen tijdschriftje is daarbij niet meer dan een nostalgische bijkomstigheid.

GG -

"Kinderen beginnen met hun ouders lief te hebben; als ze ouder worden, hebben ze hun oordeel over hen, en soms zelfs vergiffenis"

Oscar Wilde

"Als de ouders eraan denken, dat ook zij eenmaal jong zijn geweest, zullen zij de hartschachten van hun kinderen gemakkelijker verdragen"

Euripides